REISVERSLAG 2019 NR.3 VAN SENEGAL NAAR MAURITANIË.

Het is heerlijk weer om te rijden, de temperatuur gaat niet hoger dan 32 gr C. De weg is goed tot aan de grens met Mauritanië. Er zijn twee mogelijkheden om de grens over te gaan: per veerpont bij Rosso, wat we meestal doen, omdat de weg vandaar naar Nouakchott iets beter lijkt, of via D'Jamma, dat is korter en minder afgelegen. Maar een paar weken geleden hebben we gemerkt dat die weg ook steeds slechter wordt. Al is onze truck nokvol geladen, we hebben toch de moed om deze keer voor de kortere route, de zandroute, te kiezen.
Bij de Senegalese grens is het onverwacht druk voor het paspoort-controleloket. We staan buiten in de gloeiende zon, maar als je wegloopt ben je je plaatsje kwijt. Er zijn zes wachtenden voor ons die allen aan het ruzie maken zijn. Dat is niet vreemd. De man achter het loketje is nog een leerling met de computer en al helemaal met het vingerafdruk- en foto-apparaat. Er is een ervaren grenspolitieman bij om hem wegwijs te maken, maar hij vindt het zelf ook best moeilijk. Demba stelt voor dat ik een handje ga helpen. Zo met vereende krachten lukt het en gaat het sneller. Demba duwt alle vingers van de wachtenden stuk voor stuk op het glasplaatje, houdt ze daar stevig tot alle lichtjes groen worden, dan even in het formulier op de computer naam, beroep en paspoortnummer erbij en de rij is al snel dunner. Dan nog naar de douane en de inschrijving in mijn paspoort. Gelukkig weten wij heel goed hoe dat moet.

Bij de Mauritaanse autoriteiten worden we onthaald met attaye, de kleine glaasjes thee. Gezellig denkt u en vriendelijk, natuurlijk. Klopt ook. Maar een broer van een grensbeambte heeft een doof kindje van vier jaar, een jongetje, eerstgeborene nog wel. Hij was doof. Hij heeft in Marokko een C.I. gekregen om beter te kunnen horen, maar hij hoort nog niets en praten doet hij zeker niet. Of mevrouw er even langs wil rijden? 'Is de thee lekker?' 'Ja heerlijk.' Demba legt uit dat de vader beter met het kind langs Maison des Sourds kan komen voor wat testen. Ik kijk Demba vragend aan. Die knikt me bemoedigend toe en even later rijden we zonder uit te pakken met onze volle truck de zandweg op naar Nouakchott.

Na een paar uur hobbelen en genieten van de natuur, stoppen we bij een vennetje waar de vis te drogen aan de lijn hangt. Demba onderhandelt meer dan een half uur voor enkele euro's vis. Een cadeautje voor ons dorp.

Na flink wat uurtjes bonken, slippen, hobbels en kuilen omzeilen of er dwars doorheen rijden begint onze maag toch echt te knorren. We rijden voorbij de slager en stoppen bij een wegrestaurant voor een hapje met de kleine glaasjes thee als toetje.

We verlaten de zandweg en komen op een smalle afgebrokkelde beperkte asfaltweg. Opletten hier, want het verkeer is drukker en iedereen slingert zich om de grote gaten heen. We stoppen bij de gendarmerie, politie en douaneposten. Steevast komt de vraag: ‘een kopie van het paspoort van mevrouw!’ Steevast komt het antwoord: ‘Dit is mijn vrouw, zij heeft een ID Mauritanië.’ Soms moet ik gezien worden, maar vaak herkent men ons en kunnen we door. Bij de volgende douanestop staat een rijtje auto’s. Deze nemen de controle serieus en veel moet worden afgeladen. Stoffen voor het atelier en mijn kleren wisselen elkaar af in de koffer. De stoffen zijn in Senegal goedkoper en men wil graag invoerrechten heffen. ‘Mevrouw heeft veel kleren?’ Hij kijkt mij vragend aan. ‘Mijn vrouw houdt ook van mooie kleren.’ Ik kijk onschuldig en zeg: ‘Iedere vrouw houdt van mooie kleren om haar man te behagen.’ Hij knikt teleurgesteld. Maar even later heeft hij een nieuwe kans ‘Zijn dit uw medicijnen?’ ‘Jazeker,’ antwoord ik, en laat hem mijn medisch paspoort zien. ‘Eet u dat echt allemaal op?’ ‘Ik, en anderen die het nodig hebben.’ ‘En u bent nog niet dood?’ ‘U gelukkig ook niet,’ en geef hem een doosje paracetamol. Hij kijkt me zuinig aan. ‘Voor iemand die het nodig heeft,’ zeg ik. We kunnen verder rijden.

De aanblik van al het vuilnis bijna tot voor de deur is weer even wennen, maar na een bad met een volle emmer water, schone lakens en een echt matras, duiken we moe zonder de dekens in bed. Het is 43 gr. C.

De volgende ochtend voor dag en dauw naar het gemeentehuis voor verlenging van mijn verblijfsvergunning. Dat kost tijd. Wel een kopie van het paspoort, nee geen kopie van het paspoort, wel van de ID-kaart, nee toch niet. De hele ochtend bestaat uit halen en brengen en betalen natuurlijk, maar dat kan altijd vlot.

Dan is het tijd om te kijken naar de vorderingen van het schilderen van Centre Commercial des Sourds!!! Het wordt mooi en men is enthousiast. Daarna vergaderen met de staf van Maison des Sourds over het Centre Commercial. Na het leuke bezoek aan het snel vorderende gebouw is men enthousiast om de plannen met het centrum goed te bespreken. Daar zal ik niet over uitweiden, maar het heeft heel wat voeten in de aarde hier. Ook nu missen we weer de drijvende kracht van M. Sanghott.
Maar het gaat er komen, ieder wil zich ervoor inzetten om dit project te laten slagen, zodat 60 dove mensen daar aan de slag kunnen om in de toekomst in eigen onderhoud te voorzien. Dit kan door de goede opleiding die zij hebben gehad en door de training die zij nu krijgen om met elkaar bedrijfjes op te zetten.

Wiljo Woodi en Demba Abou

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000 en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.
Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890